కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ ‘తారాశశాంకం‘ అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రాయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! ‘కవిత‘ అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ ఉంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ ఉంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి ‘కవిత‘ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి ‘కథాకౌముది‘ ద్వారా జూన్ 2016 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో ‘వీలునామా‘ అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

మిసిమి

ఒక పెళ్లి సందడిలోంచి గబగబా ఇవతలకి వస్తున్నాను. పెండ్లి తంతు అయిపోవటంతో పిల్లలు మైకు తీసుకుని పాటలు పాడుతున్నారు. ఇంతలో ఎవరో మైకు తీసుకుని అంటున్నారు, '...ఇప్పుడు నేను మీ అందరికీ కవిత గురించి చెబుతాను..' అంటోంది, '...కవిత గురించి అంటే కవిత్వం గురించికాదు. కవిత అనే అమ్మాయి గురించి!'

అక్కడే ఆగిపోయాను. నాకు తెలియకుండానే వెనక్కి తిరిగి లోపలికి నడిచాను. దగ్గరగా వెళ్లి ఓ కుర్చీలాక్కున్నాను. ఎవరో ఓ స్వీట్ ఉన్న కప్ చేతిలో పెట్టారు. ఇవన్నీ గుర్తించటం మానేసాను. స్టేజ్ మీదనే దృష్టి ఉంది. ఈమె నాకు తెలిసిన కవితేనా...

'కవిత సామాన్యురాలు కాదు. మీరు అష్టావధానం చూసి ఉంటారు. కానీ కవ్విస్తే చాలు కవిత చెప్పేవారిని చూడలేదు'

అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. అవును. లేత చిగురాకు రంగు చీర ఆ కాంతులలో మరీ మెరిసిపోతోంది. మైకు తీసుకుంది.

'ఈ క్రొత్త జంట కోసం కలలేకాదు, కలల పంటలు పండాలంటూ ఓ చిన్ని కవిత ఇప్పుడు. ఈ కవితలో ఎవరు ఎవరో మీరే నిర్ణయించుకోవాలి...' అంటూ ఒక్కసారి నావైపు చూసింది. రిపెయిరు పూర్తయి స్విచ్చులు నొక్కగానే ఒక్కసారి లైట్లన్నీ వెలిగినట్లయింది. అదనంగా అందించిన ఆ చిరునవ్వుకు ఫాను కూడా తిరగటం ప్రారంభించి చల్లనిగాలి వీచినట్లయింది.

'మనః సుమాలతో

అంచెలంచెలుగా

దోసిటని

నింపుతున్నదెవ్వరో?

మిసిమిమల్లె

ముసినవ్వుల

మురుస్తూన్నావెందులకో...

వసంతుడొచ్చేస్తున్నందుకేగా..!'

వధూవరులు చూపులు కలుపుకున్నారు. కవిత గొంతు సద్దుకుంది.

'కంటి కొలను

నీదైతే

అంచుల

హిమకుసుమాన్నే!'

అందరితోపాటు నేనూ చప్పట్లు కొట్టాను. ఆ హాలు బైట కొద్దిసేపు ఆగాను. కలసి మాట్లాడుతుందేమో అనుకున్నాను. నన్ను గమనిస్తూనే గబగబా ఎవరి కారులోనో తన స్నేహితురాళ్లతో కలసి దూరిపోయింది. కిటికీ అద్దంపైకి లేచి తనని మూసేసింది. ఒక చూపు నా మీద విరివిగా పారేసి కరవద్దన్నట్లు అటు తిరిగిపోయింది!

ఈ కవితను తలచుకుంటే ఎందుకో తెల్లకాగితం మీద కలం పెట్టగానే స్త్రీలోనే ఆరు ఋతువులూ కనిపించాయి. వసంతంలా కన్య చిగురించగా వివాహానికి ఆహ్వానం పలుకుతోంది ప్రకృతి. గ్రీష్మ తాపంలో భర్తతో కోపతాపాలను పంచుకుని క్రొత్త వంటకాలను

ఆవిష్కరిస్తోంది. వర్షాకాలంలోని నూతన కలయికతో నవమాసాలు నింపుకుంటోంది... శరత్ కాలంలో షరతులు లేకుండా మనుగడ సాగిస్తోంది, హేమంతంలో మూడు పువ్వులు, ఆరుకాయలతో సంసారం సాగిస్తోంది, శిశిరంలో భర్తను కమ్ముకుని తల్లిలా మారుతోంది!

ఆలోచన వలన అమ్మాయికి అందం వస్తోందా? లేక ఒక అందమైన అమ్మాయి వలన నాకొక ఆలోచన వస్తోందా?

'నేను ఈ సమయంలోనే తలుపు తెరచి బైటకొస్తానని తెలిసి కదా నువ్వూ తలుపు తెరుస్తావు కదూ?'

విచిత్రంగా అనిపించింది. నా అపార్ట్‌మెంట్ ముఖద్వారం తెరచి వాకిట్లోకి అడుగుపెడుతుండగా ఇది గొడవ. నిండు ఆకుపచ్చ సల్వార్‌లో భుజాన బాగ్ తగిలించుకునుంది. రెండు చేతులూ జేబుల్లో పెట్టుకున్నాను.

'నా ఇల్లు, నా తలుపు'

'చాలా చూసాం. జాగ్రత్త!' అంటూ గబగబా దిగి వెళ్లిపోయింది.

ఆ అమ్మాయి అలా మెట్లు దిగిపోగానే వాళ్ల వాకిలి వద్దకు ఓ పెద్దాయన వచ్చి నిలుచున్నాడు.

'దయచేసి మరోలా అనుకోకండి' నమస్కారం పెడుతూ అంటున్నాడు,

'...అది మా సమస్య. మీదికాదు!'

'ఇదేం సమస్య?'

'లోపలికి రండి' అంటూ లోపలికి వెళ్లిపోయాడు. లోపలికి వెళ్లాను. చక్కగా అలంకరించుకున్న హాలు. షోకేస్ నిండా ఎంతో అందంగా సర్దిన బొమ్మలు.

'కూర్చోండి' అని వినిపించింది. ఎదురు బదురు కూర్చున్నాం.

'మార్పుకు మార్పే ఓదార్పని ఇలా చాలా చోట్లు మారుతూ వచ్చాం. ఇక్కడా నిరాశే ఎదురయింది. మగపురుగు కనిపిస్తే చాలు, ఏదో ఒకటి అనకుండా ఉండదు. మీ అపార్ట్‌మెంట్ మరీ మా వాకిలి ముందే కాబట్టి ముందుగానే ఓ మాట చెబుతున్నాను. మరోలా అనుకోకండి'

ఆశ్చర్యంగా తోచింది.

'ఏదైనా తీవ్రమైన మానసిక వేదనలాంటిది..'

నిట్టూర్చాడు. కుర్చీలో రెండువైపులా చేతులు గట్టిగా నొక్కిపెట్టి ఇది అందరూ అడిగేదే అన్నట్లు శూన్యంలోకి చూసాడు. జీవితం రుచులను మార్చేస్తుంది. ఋతువులను దాటేస్తుంది. చిన్నప్పుడు కొత్తగా నవ్వుతాం. పెద్దయ్యాక ఉత్తగా నవ్వుతాం. వయసులో కోపం, ఆవేశం అంచనాలు దాటుతాయి, అంచెలంచలుగా మూలకెళ్లి మూలుగుతూ మారతాయి.

'కనిపించినవి కథలు...' చెబుతున్నాడు, '....కనిపించనివి అదుగో, ఆ బొమ్మలు, ఆలోచనలు, అనుభవాలు'

అటు చూసాను. చక్కని బొమ్మల చాటున ఓ పటం ఉంది. ఈయన భార్యదే అయి ఉండాలి. ఓ గ్లాసులో చక్కని చామంతులు ఆ పటం ముందున్నాయి.

'మా అమ్మాయి చాలా బ్రిలియంట్ సార్...' చెప్పాడు.

'....అన్నింట్లో ఫస్టే. అలా అని దూకుడు లేదు. మా అబ్బాయి ఓ అమ్మాయిని ఇష్టపడి వాళ్ల అమ్మకి ఇష్టం లేకపోయినా పెళ్లి చేయించుకుని అమెరికా వెళ్లాడు. మా ఆవిడ అనారోగ్యం ఎపిసోడ్ మా ఇద్దరికీ మిగిలింది.'

'ఏం జరిగింది?'

'అనుకోనివి జరిగినప్పుడు వెనక్కి అనుకోవటం తప్ప ఏమీ చేయలేం సార్. తన ఎమ్.ఎస్ మానుకుంది మా అమ్మాయి. ఆవిడ కళ్లముందు కడతేరింది. ఈమెలో ఏదో తుఫాను చెలరేగింది. కొద్ది రోజుల తరువాత ఒకటే మాట చెప్పింది – తీసుకోవటం తప్ప తిరిగి ఇవ్వని వాళ్లు మగాళ్లు! పానకాలస్వామి అయినా సగం వెనక్కిస్తాడు. తల్లి దగ్గర చేయించుకుని, భార్య దగ్గిర చేయించుకుని.. ఏమిస్తారు తిరిగి?'

ఈసారి నేను నిట్టూర్చాను.

'మిమ్మల్నీ నిలదీసిందా?'

గుర్తు వచ్చినట్లు నిలబడ్డాడు. లుంగీ సద్దుకుని మంచినీళ్ల బాటిల్ పట్టుకొచ్చాడు. 'కొన్నాళ్లు అదీ సాగింది..' చెప్పాడు, '...అమ్మకి ఆ పరిస్థితి రాకుండా వాడికి ఏం చెయ్యగలిగావు? అని నిలదీసింది'

లేచి వాకిలిదాకా వచ్చాను.

'కాలం మారింది..' అన్నాడు,

'...అమ్మ, నాన్న, అన్న, భర్త, భార్య వంటి మాటలు ఆడా, మగా అనే ఆటలోకి మారిపోతే మాట్లాడగలిగింది మరేమీ ఉండదు!'

ఆలోచించాను.

మెట్ల క్రింద నిలబడి ఉండగా పైనుంచి దిగుతూ నాలుగు మెట్ల దూరంలో ఆగింది ఆ అమ్మాయి.

'ఎవర్ని అడిగి ఫోటో తీసావు?' అడిగింది. నా చేతిలో కెమెరాను చూసినట్లుంది. కెమెరాను జాగ్రత్తగా పట్టుకుని ఫోటో చూపించాను. దగ్గరగా వచ్చింది. ఎందుకైనా మంచిదని కెమెరా గట్టిగా పట్టుకున్నాను. ఫోటో చూసింది.

'మెట్లను తీసాను' చెప్పాను.

'మరి నేనెందుకు కనిపిస్తున్నాను?'

'అందులోకి వచ్చావు'

'రాలేదు. నాకోసం ఆగావు'

'లేదు' ఇద్దరం లిఫ్ట్ ప్రక్కగా జరిగి ఆగాం.

అమ్మాయికి కోపం పెరిగిపోతోంది. 'ఫోటోలు తీస్తావా?' అడిగింది.

'అందరూ తీస్తున్నారు'

'అదికాదు..' చెయ్యి అడ్డం పెట్టింది.

'...కెమెరామెన్ వా?'

'అలాగే అనుకో'

'ఛీ' అని గబగబా వెళ్లిపోయింది.

మరో పని ఏమీ లేని సుబ్బారావు దగ్గరగా వచ్చాడు.

'ఈ అమ్మాయే దొరికిందా ఫోటోలకి? కేసు పెట్టేస్తుంది జాగ్రత్త. ఇదిగో ఇలా నిలబడతాను నాకు తియ్!' అన్నాడు. గోడకానుకుని రెండుచేతులూ పైకెత్తి నిలబడ్డాడు. నవ్వుకుని వెళ్లిపోయాను.

చీకటిపడ్డాక కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. ఎదురింటమ్మాయి నిలబడి ఉంది.

'ఎవరెవరికి పంపావు ఫోటోలు? డిలీట్ చేసి చూపించు. నాకు మగవాళ్ల వేషాలంటే అసహ్యం' గట్టిగా అనేసి నిలబడింది.

'లోపలికిరా' అన్నాను.

'నో... ఇక్కడే'

నేను ప్రక్కకి జరిగాను. హాల్లోకి చూసి తనే లోపలికి వచ్చింది. ఎదురుగా ఉన్న పోస్టర్ సైజు మీద కళ్లు పడ్డట్లున్నాయి. దగ్గరగా నిలబడి పరిశీలించింది. మెట్ల వెనుకనుండి సూర్యరశ్మి కాంతి కూడా మెట్లు దిగుతోంది. ఒక అమ్మాయి మెట్లు దిగుతోంది. ఆ నేపథ్యంలో అమ్మాయి ఎవరో తెలియటంలేదు. పోస్టర్ క్రింద వ్రాసున్నదాన్ని చదివింది.

'మిసిమి'

తల ఆడించాను.

'అంటే?'

'నువ్వే చెప్పాలి. ఏది మెరుస్తోంది?'

'సూర్యరశ్మి'

'అమ్మాయికాదా?'

మారుమాట్లాడకుండా గబగబా వాకిలిదాకా వెళ్లిపోయింది. ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు ఆగింది.

'డిలీట్ చెయ్యి'

'ఎప్పుడో డిలీట్ అయింది. అయినా నువ్వెక్కడున్నావు ఫొటోలో?'

నన్ను అదోలాంటి చూపు చూసి వెళ్లిపోయింది.

మా అపార్ట్‌మెంట్స్‌లోని ప్రక్క బ్లాక్‌లో ఓ అమ్మాయిని పెళ్లికూతుర్ని చేస్తున్నారు. నా మిత్రుడు అక్కడ ఫోటోలు తీస్తుంటే వెంట వెళ్లాను. నిలువుటద్దం వద్ద ఈ అమ్మాయి కూడా పెండ్లికూతురుకు ఏదో సద్దుతోంది. చిన్న పిల్లలతో సహా అందరూ సెల్ఫీలతో మునిగిపోయారు. మన స్వరూపాలు ఎలా ఉన్నాయో తెలుసుకోవాలని అందరికీ కుతూహలమే. అలా ఎందుకున్నామో ఎవరికీ అక్కరలేదా?

అద్దం ముందరకి ఒక చక్కని రూపం వచ్చింది. అమ్మాయి అలంకరించుకున్న జడతో అద్దంలో కనిపిస్తోంది. ఆ జడను సద్దుతూ ఈ అమ్మాయి అద్దం ముందరకి వచ్చింది. నా కెమెరాకు కదలిక వచ్చింది.

రెండు రోజుల తరువాత ఓ ఆదివారం కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. ఎదురింటమ్మాయి నిలుచునుంది.

'యస్?'

'పోస్టర్'

అడక్కుండానే లోపలికొచ్చింది.

'నేనేం క్లిక్ చేయలేదే?'

'నాకు తెలుసు' అంటూనే పాత పోస్టర్ ప్రక్కనున్నదాని ముందు నిలబడింది. అద్దంలో పూలజడ, చీకటిలో మెరిసిన మెరుపులా కాకుండా నిండు వెలుతురులో గంధం రంగు చీరమీద తళుక్కుమని జారిన నల్లని జడకు అమర్చిన పూలను పరికిస్తున్న నవవధువుతోపాటు కన్యలోని ఆలోచనలు ఎన్ని వొంపులు తిరిగాయో అని పరికిస్తున్న ఈమె.

'పెండ్లి కుమార్తె ఇందులో ఎవరు?' అడిగాను.

కళ్లు పెద్దవి చేసింది. జాగ్రత్తగా చూస్తే అద్దం అబద్ధం చెప్పేస్తుందా అనిపిస్తుంది.

వెళ్లి సోఫాలో కూర్చుంది. ఏదో ఆలోచిస్తోంది.

‘నో..డిలీట్ చెయ్యి‘

‘ఇందులో ఎవర్ని?‘

‘అరే ఏమనుకుంటున్నావు నువ్వు?‘ అంటూనే లేచి వెళ్లిపోయింది. మరల పరుగున లోనకొచ్చి దాన్క్రింద వ్రాసినదాన్ని చదివింది.

‘ఏంటి? నవవసంతమా? నీకేదో పిచ్చి ఉంది.‘

‘కరెక్ట్. జడ ముడులతో ఉంటుంది. ఎనిమిది సంఖ్యలా మెలికలు తిరుగుతుంది – చివరకు నవనవలాడటానికే గదా!‘

‘ఏంకాదు...‘ వెళ్లిపోయింది. తలుపు దగ్గర మరో శబ్దం వినిపించింది..

‘ఛీ‘

ఇద్దరం ఓరోజు బస్ స్టాప్‌లో నిలబడ్డాం.

‘ఎండ మండుతోంది‘ అన్నాను.

‘.....‘

‘ఇవాళ ఎంత ఉంటుందో?‘

‘ఏంటీ?‘

‘ఎండ‘

‘ఎంతున్నా రెండు డిగ్రీలు ఎక్కువే‘

‘ఎలా?‘

‘మనం కలిసాం కదా?‘

‘ఓ...బాగుంది‘

‘డిలీట్ చేసావా?‘

‘ఏది?‘

‘మొన్నది‘

కెమెరా తీసాను. ఇద్దరినీ సెట్ చేసి సెల్ఫీ తీసాను.

‘హూ....ఛీ‘ అంటూ అటూ ఇటూ చూసింది.

‘కూల్! టెంపరేచర్ పెరిగిందో లేదో చూస్తున్నాను. నిజమే. బాగా బాగా వేడిగా ఉంది‘

బస్సు రాగానే లోపలికెళ్లి కిటికీ దగ్గర కూర్చుంది. అది కదిలింది. డిలీట్ చెయ్యమని సైగ చేస్తోంది.

నేనది డిలీట్ చెయ్యలేదు. ఆ ఫోటోను ఆమె మొబైల్‌కు పంపి ‘గ్రీష్మం‘ అని వ్రాసాను. కాకపోతే ఆ ఫోటోను మార్చేసాను. ఆమె అటూ నేను ఇటూ తిరిగి ఉన్నాం...

చాలా రోజుల తరువాత ఒకరోజు ఇంట్లోకి వచ్చింది.

‘పోస్టర్లేమీ లేవు‘ అన్నాను.

నవ్వి జాగ్రత్తగా కూర్చుంది.

‘నాకు మగాళ్లంటే అస్సలు ఇష్టంలేదు‘ చెప్పింది.

‘నాకు మగాళ్లంటే అభిమానం‘ అన్నాను.

‘హు.. ఎందుకో?‘

'భూమి మీద పుట్టిన ప్రతి స్త్రీ సహజంగా, పూర్తిగా స్త్రీ పాతలోకి ఇమిడిపోతుంది మగవాళ్లకి అది పూర్తిగా సాధ్యం కాదు'

'వీళ్లకి స్నేహం ఎందుకు?'

'గోడమీద ఆ ఫొటో చూసావా? వాన వాళ్లని తడుపుతున్నా కూడా ఓ చిన్నారి బాబు, ఈ చిన్న పాప ఎలా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారో?'

నువ్వు బావుపడవన్నట్లు తల ఊపింది.

'ఎందుకో?'

'వాన కురుస్తోందా లేక చల్లదనం ఆకాశాన్నీ నేలనీ కలుపుతోందా?'

'సరే. మా నాన్న నీ దగ్గర ఫోటో తీయించుకోమన్నాడు'

'శభాష్'

'ఆగు...' చెయ్యి అడ్డుపెట్టింది.

'...దేనికో తెలుసా? మ్యాట్రిమోనీలో పెట్టటానికి'

'వెరీగుడ్'

'...నేను నో అన్నాను. ఇక్కడికెందుకొచ్చానో తెలుసా?'

'పోస్టర్'

'నో! మా నాన్న దగ్గిర కూర్చుని కబుర్లు చెబుతున్నట్లు, వింటున్నట్లు తెలిసింది. రేపటినుంచి, కాదు, ఇప్పటినుంచే అవి నువ్వు మానెయ్యాల్సి ఉంటుంది. ఈ చిల్లర..'

ఆపాను.

'మంచిదే - నా పోస్టర్ల వలన నీకేవో ఆలోచనలొచ్చాయన్నది నిజమే కదా?'

'కావచ్చు. తప్పేంటి?'

'చివరగా ఒక పోస్టర్ చూడు. ఓ.కే?'

'ఓకే'

ఈసారి లోపలికి తీసుకెళ్ళాను. అది కొద్దిగా పోస్టర్. అందులో మాసిపోయిన గెడ్డంతో ఈ అమ్మాయి తండ్రి ఉన్నాడు. ఇన్‌లాండ్ లెటర్స్ వంటి ఉత్తరాలను ఆయన శాలువాలా కప్పుకున్నట్లుంది. అమ్మాయి దగ్గరగా వెళ్లింది.

'గుర్తుందా?' తను చదువుతోంది '....గుర్తుందా శ్రీమతీ, గుండె చప్పుడుకు నిద్రలేస్తాడని కడుపు మీద పడుకోపెట్టుకున్న బిడ్డని కడుపులోనే పెట్టుకున్నాను. వాడు నిద్రలేస్తే త్వరగా పడుకోడని మా ఇద్దరినీ లేవనీయకుండా నువ్వు ఇద్దరికీ ఏదో కప్పి కుర్చీ క్రిందే కునుకు తీసేదానివి. నేను ఇబ్బంది పడకూడదని నాకు వంట నేర్పావు. ప్రతి కుమ్ములాటలో నన్ను అమ్మలా కమ్ముకున్నావు. నన్ను నిద్రపుచ్చు కానీ కలలోకి రాకు. నిద్రపోలేను. ఈ అమ్మాయి కలలోకి ఒక్కసారిరా. ఓ అమ్మని కమ్మని కమ్మగా చెప్పు. ఈ ఉత్తరం నీకు చేర్చలేను. ఎగిరిపోగలదనే ఆశ, ఓ ఆలోచన - దీనినే దుప్పటిలా కప్పుకుంటాను...'

పోస్టర్‌ని చూసింది. నన్ను ఎగాదిగా చూసింది. బొమ్మలోని తన తండ్రి గెడ్డం దగ్గర ఎందుకో తాకింది. గబగబా వాకిట్లోకి వెళ్లిపోయింది. నేనూ అనుసరించాను.

'డిలీట్ చెయ్యాలా?' అడిగాను. అటు తిరిగి తలుపుకు ఆనుకుంది.

'డిలీటెడ్' అంది.

కొద్దిరోజుల తరువాత ఈ అమ్మాయి పెండ్లి చేసుకుంది. ఒకరోజు ఇంట్లో సందడి. వచ్చిన కాంప్లిమెంట్సన్నీ ఒక్కొక్కటీ చూస్తున్నారు. నేనూ పాలుపంచుకుంటున్నాను. ఓ పెద్ద పటం తీసి కవరు చింపారు. అదో ఫోటో పెయింటింగ్. ఈ అమ్మాయి ఒక శిల్పంలా ఓ కొలనులో నిలుచునుంది. కొలనులో ప్రతిబింబం కనిపిస్తోంది. శిల్పం యావత్తూ హిమం పేరుకునుంది. సూర్యరశ్మికి ఒక్కొక్క బొట్టూ జాలువారుతోంది.

దానిని మనసారా చూసుకుని నన్ను దాని మీదుగా చూసింది. కళ్లొక్కటే కనిపిస్తున్నాయి.

'కంటి కొలను నువ్వా?', అడిగింది, '....మరి నేనా?'

నేను నవ్వాను.

'చివర చదువు', అన్నాను.

'హిమ కుసుమం' చదివింది.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments